

Adevărul? – Numărul unu

Adevărului: Revelația, paralelele profetice și Alfa și Omega

Jeff Pippenger

2023-08-05

Прежде чем обратиться к вопросу о том, что есть истина, отметим, что мы начали это исследование с первых трёх стихов первой главы Откровения, а затем добавили статью об Илии. Некоторые из целей этих исследований состоят в том, чтобы определить роль Соединённых Штатов в пророчестве, раскрыть весть Откровения Иисуса Христа, распознать роль пророков как символов народа Божьего и рассмотреть значение того, что Иисус есть Альфа. Мы показали, что первые три стиха Откровения согласуются и соотносятся с последними стихами Откровения, и в обоих случаях — как в начале, так и в конце — Иисус отождествляет Себя как Альфу и Омегу, начало и конец, Первого и Последнего.

Am folosit o scurtă discuție despre Ilie în al doilea studiu pentru a demonstra că versetele de deschidere ale Bibliei sunt în acord cu versetele de încheiere atât ale Vechiului, cât și ale Noului Testament și, mai mult, că și versetele de deschidere ale Noului Testament sunt în acord cu începutul sau cu sfârșitul, în orice fel ați dori să considerați Biblia, fie ca întreg, fie ca două Testamente.

Un alt punct pe care căutăm să-l dezvoltăm este înțelegerea faptului că Dumnezeu a lucrat pentru a descoperi treptat dumnezeirea de-a lungul istoriei. Acesta este motivul pentru care am arătat că, pe măsură ce timpul înaintează în tema biblică a istoriei legământului, Dumnezeu a descoperit, pas cu pas, tot mai mult din caracterul Său prin simbolismul diferitelor Sale nume. Dumnezeu Cel Atotputernic i-a vorbit lui Avraam, și același Dumnezeu i-a vorbit lui Moise, dar l-a înștiințat pe Moise că de atunci înainte numele Său urma să fie cunoscut ca Iehova. Apoi, când a venit Hristos, El S-a prezentat cu un nume care era necunoscut în Vechiul Testament, în afară de o singură exprimare a acelui nume de către un babilonian în capitolul trei din Daniel. Isus nu numai că a arătat că El era singurul Fiul născut al Tatălui, ci, de asemenea, în acea istorie particulară a legământului, S-a identificat pe Sine ca Fiul Omului. Dumnezeu a dat, de asemenea, Adventismului Millerit un nume atunci când a intrat în legământ cu începutul Adventismului.

„În acest timp, când suntem atât de aproape de sfârșit, să ajungem oare atât de asemănători lumii în practică, încât oamenii să caute în zadar să găsească poporul numit al lui Dumnezeu? Va vinde vreun om trăsăturile noastre distinctive ca popor ales al lui Dumnezeu pentru vreun avantaj pe care lumea îl are de oferit? Va fi privită bunăvoința acelora care calcă Legea lui Dumnezeu ca fiind de mare preț? Vor presupune aceia pe care Domnul i-a numit poporul Său că există vreo putere mai înaltă decât marele EU SUNT? Vom încerca să ștergem punctele distinctive ale credinței care ne-au făcut adventiști de ziua a șaptea?” *Evanghelizare*, 121.

Numele dat adventiștilor de ziua a șaptea a fost dat de Domnul, iar sora White se referă adesea la adventiști ca la poporul denominat al lui Dumnezeu. „Denominat” înseamnă a fi numit. Singurele

două biserici pe care sora White le identifică drept poporul denominat al lui Dumnezeu sunt Israelul din vechime și Israelul modern.

Astfel, pe măsură ce continuăm studiul nostru asupra cărții Apocalipsei, sugerez că „numele nou” care le este descoperit filadelfienilor, care sunt de asemenea reprezentați ca fiind cei o sută patruzeci și patru de mii, constituie o mare parte a tainei profetice care este desigilată chiar înainte de încheierea timpului de probă.

Celui qui vaincra, je ferai de lui une colonne dans le temple de mon Dieu, et il n'en sortira plus; j'écrirai sur lui le nom de mon Dieu, et le nom de la ville de mon Dieu, la nouvelle Jérusalem, qui descend du ciel d'auprès de mon Dieu; et j'écrirai sur lui mon nom nouveau. Que celui qui a des oreilles entende ce que l'Esprit dit aux Églises. Apocalypse 3:12, 13.

Ultimul mesaj de avertizare este mesajul Revelației lui Isus Hristos și este o descoperire a caracterului Său.

„Cei care așteaptă venirea Mirelui trebuie să spună oamenilor: «Iată Dumnezeul vostru.» Ultimele raze ale luminii pline de îndurare, ultima solie de har care trebuie să fie dată lumii, sunt o descoperire a caracterului Său de iubire. Copiii lui Dumnezeu trebuie să manifeste slava Sa. În propria lor viață și în propriul lor caracter, ei trebuie să descopere ce a făcut pentru ei harul lui Dumnezeu.” Parabolele Domnului Hristos, 415, 416.

Avem mult mai multe de consemnat cu privire la Isus ca fiind Cuvântul, dar acum vom aborda cuvântul „adevăr”. Înțelegerea „adevărului”, precum și a cuvântului „adevăr” și, de asemenea, a literelor folosite pentru a alcătui „un cuvânt al adevărului”, este o înțelegere a caracterului lui Hristos.

De aceea, Pilat I-a zis: Așadar, ești Tu împărat? Isus a răspuns: Tu zici că Eu sunt împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu. Pilat I-a zis: Ce este adevărul? Și, după ce a spus aceasta, a ieșit din nou la iudei și le-a zis: Eu nu găsesc în El nicio vină. Ioan 18:37, 38.

Cuvântul grecesc tradus prin „adevăr” în verset este derivat dintr-un cuvânt ebraic care este, de asemenea, o literă și chiar un număr. Prima literă a alfabetului ebraic este „aleph”. De fapt, primele două litere ale alfabetului ebraic sunt „aleph” și „beth” și ele sunt foarte asemănătoare cu primele două litere din greacă, care sunt alfa și beta. Împreună, ele formează rădăcina cuvântului „alfabet”. Prin urmare, cuvântul „alfa” (din litera ebraică aleph) este folosit ca literă, cuvânt, număr și, de asemenea, ca unul dintre numeroasele nume ale lui Isus.

Când Pilat a pus întrebarea: „Ce este adevărul?”, Isus îi spusese deja că motivul pentru care El „a venit în lume” și, de asemenea, motivul pentru care S-a „născut” era acela de a da mărturie despre „adevăr”. El a adăugat că „oricine este din adevăr” ascultă glasul Său.

Ferice de cel ce citește și de cei ce aud cuvintele acestei prorocii și păzesc cele scrise în ea, căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:3.

UKURI: G225—Mu G227; ukuri: – ukuri, koko, ukuri nyakuri, ukuri nyakuri. G227—Mu G1 (nk’akantu gahakana) na G2990; ukuri (nk’udahisha): – ukuri, koko, ukuri nyakuri. G1; A. Bifite inkomoko mu Giheburayo; inyuguti ya mbere y’inyuguti zose: mu buryo bw’igereranyo gusa (kubera uko ikorehwa nk’umubare) iya mbere. Alufa.

Iisus ñi zice: Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Ioan 14:6.

Când Isus a spus „Eu sunt... adevărul”, El spunea că era o literă, un număr și un cuvânt, căci litera alfa, cuvântul alfa și numărul alfa sunt toate „adevăr”. În cartea lui Daniel, Hristos S-a descoperit pe Sine ca minunatul numărător, care este definiția cuvântului ebraic „Palmoni”, tradus în Daniel opt prin „sfântul acela care vorbea”.

Tako sem slišal govoriti enega svetnika; in drug svetnik je rekel onemu svetniku, ki je govoril: »Kako dolgo bo trajalo videnje o vsakdanji daritvi in o pregrehi opustošenja, da bosta tako svetišče kakor vojska izročena teptanju?« In rekel mi je: »Do dva tisoč tristo dni; potem bo svetišče očiščeno.« Daniel 8,13.14.

Acel „sfânt” din versetul treisprezece este „Palmoni” — minunatul numărător, sau numărătorul tainelor. Aceste două versete sunt locul în care este prezentată profeția celor 2300 de ani și cele două profeții de 2520 de ani. Cei 2300 de ani privesc „sanctuarul”, iar cele două profeții de 2520 de ani privesc „oastea”, căci atât sanctuarul, cât și oastea aveau să fie călcate în picioare de Roma. Profeția de 2520 de ani reprezintă o călcare în picioare a sanctuarului lui Dumnezeu și a poporului Său. Trei profeții profunde, interconectate, întemeiate pe timp, chiar în punctul din Biblie în care Isus Se prezintă pe Sine ca minunatul numărător al tainelor. Nu este vorba doar despre faptul că El a ales aceste două versete pentru a Se prezenta ca Stăpânul timpului, ci cele două versete în care Se descoperă pe Sine identifică timpul în care avea să intre în legământ cu Israelul spiritual modern, iar aceste două versete sunt, de asemenea, temelia și stâlpul central al adventismului.

„Scriptura care, mai presus de toate celelalte, fusese atât temelia, cât și stâlpul central al credinței advente era declarația: «Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sanctuarul va fi curățit.» [Daniel 8:14.]” Tragedia veacurilor, 409.

នៅក្នុងបញ្ចប់នៃឆ្នាំ 1798 សៀវភៅដានីយ៍លៃគួរហានបើកគុរ
ហើយសាររបស់ទេវតាទីមួយហានមកដល់ក្នុងបុរេគុតិសាស្ត្រ ដោយសម្គាល់ការកើនឡើង
នៃចំណេះដឹងខាងទំនាយដលៃហានកើតឡើងនៃក្នុងសម័យនៃលនាមីលុលីវាយត៍
ដលៃជាការចាប់ផ្តើមនៃអាដ្យុងទីសម័យនៃបុរេពិរ។
នៅពេលសៀវភៅដានីយ៍លៃគួរហានបើកគុរដល់ពួកមីលុលីវាយត៍ សារមួយពី
Palmoni—ជាសារអំពីពេលវេលា—គួរហានយល់ដឹង។
ពុរៈបន្តទូលរបស់ពុរៈមិនដលៃខកខានឡើយ
ហើយទុរៈតែងតែកំណត់អត្តសញ្ញាណចុងបញ្ចប់ជាមួយនឹងការចាប់ផ្តើមជានិច្ច។
ដូចនេះ នៅចុងបញ្ចប់នៃអាដ្យុងទីសម
នឹងមានជាក់ជាមិនខាននូវការបើកសម្តែងដៃអំពីលក្ខខណៈរបស់ទុរៈ
ដូចដលៃហានមាននៃក្នុងបុរេគុតិសាស្ត្រមីលុលីវាយត៍។
សេចក្តីពិតនេះមានមូលដ្ឋានលើការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់នៃអាដ្យុងទីសម

ប៉ុន្តែវាមានមូលដ្ឋានលើទំនាក់ទំនងដដែលៗនៃបុរាណសាស្ត្រសៀវភៅដានីយ៍លែ និងសៀវភៅវិវរណៈផងដែរ។ ដានីយ៍លែ និងវិវរណៈគំណាងឱ្យសៀវភៅតម្លៃយ ហើយក្នុងការគំណាងនោះ ពួកវាជាសាក្សីពីរនាក់ ដដែលទីមួយគឺដានីយ៍លែ ហើយទីមួយក្រោយគឺវិវរណៈ។

„Cărțile lui Daniel și Apocalipsa sunt una. Una este o profeție, cealaltă o descoperire; una o carte pecetluită, cealaltă o carte deschisă.” Comentariul Biblic Adventist de Ziua a Șaptea, volumul 7, 972.

Daniel și Apocalipsa sunt două cărți care alcătuiesc o singură carte, în același fel în care Biblia este o singură carte împărțită în Vechiul și Noul Testament, sau în început și sfârșit. În Apocalipsa unsprezece, cei doi martori care sunt prezentați ca Moise și Ilie sunt Vechiul și Noul Testament.

„Cu privire la cei doi martori, profetul declară mai departe: «Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Dumnezeului pământului.» «Cuvântul Tău», a spus psalmistul, «este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.» Apocalipsa 11:4; Psalmii 119:105. Cei doi martori reprezintă Scripturile Vechiului și Noului Testament.” Tragedia veacurilor, 267.

Daniel na John ni abahama babiri bombi barahaniwe, bombi barajyanywe mu bunyage, bombi bahabwa umurongo umwe w’amateka y’ubuhanuzi ngo bawandike, bombi bahagarariye abantu ibihumbi ijana na mirongo ine na bine, bombi babayeho nyuma y’irimuka rya Yerusalemu, kandi bombi ari ibimenyetso by’urupfu n’izuka, (John avuye mu mavuta abira na Daniel avuye mu rwobo rw’intare).

Daniel identifică o descoperire specială a caracterului lui Hristos și face aceasta în cele două versete pe care inspirația le numește „stâlpul central și temelia” Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Aceste două versete au fost „piatra din capul unghiului”, piatra finală așezată în temelii, care au fost reprezentate prin lucrările lui William Miller. Piatra din capul unghiului a adus cu sine înțelegerea sanctuarului ceresc, a Legii lui Dumnezeu, a Sabatului, a judecății de cercetare și a celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece. Daniel este începutul cărții, Ioan este sfârșitul.

Scrierea lui Ioan va identifica o descoperire a caracterului lui Hristos la sfârșitul adventismului. La începutul Israelului modern, El S-a descoperit ca Numărătorul Minunat, Creatorul a tot ceea ce este matematic, iar la sfârșitul Israelului modern Se descoperă ca lingvistul minunat. El este Creatorul a tot ceea ce ține de limbaj, fie că este vorba despre structura limbii, regulile gramaticale, cuvintele și chiar literele alfabetului. El a creat comunicarea care se realizează prin cuvinte, guvernată de reguli gramaticale, fie scrisă, fie rostită, consemnată printr-un alfabet care a fost după planul Său și, dincolo de toate acestea — El este Cuvântul. Prin acel Cuvânt, El îi transformă pe laodiceenii orbi și nepregătiți în filadelfieni sfințiți.

Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul. Ioan 17:17.

Cuvântul tradus prin „a sfinți” înseamnă a face sfânt. Cei o sută patruzeci și patru de mii vor fi sfinți și vor fi ajuns la această stare de caracter prin „adevăr” sau, s-ar putea spune, prin „cuvântul” Său, căci Isus este Cuvântul și El este adevărul.

La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Acesta era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și fără El nu s-a făcut nimic din ceea ce a fost făcut. Ioan 1:1–3.

Observați că acesta este primul lucru pe care Ioan îl scrie în Evanghelia sa. Desigur, acesta corespunde primului lucru scris în Geneza. Aceasta se adaugă mărturiei, identificând mai clar ceea ce este afirmat în Geneza unu.

La început, Dumnezeu a creat cerul și pământul. Geneza 1:1.

Cuvântul tradus prin „Dumnezeu” în versetul întâi este la plural, identificând astfel chiar de la „început” că Dumnezeu este mai mult decât unul. „La început”, în Evanghelia după Ioan, Cuvântul era cu Dumnezeu și era Dumnezeu. Iar Cuvântul era Creatorul.

Isus este Cuvântul, iar El a produs Biblia prin îmbinarea divinității cu omenitatea—divinitatea fiind reprezentată de Duhul Sfânt, iar omenitatea în persoana celor care au scris cuvintele din cărțile ce urmau să fie trimise bisericilor. Astfel, Biblia este o îmbinare a omenității și a divinității, așa cum este și Isus. Biblia, în pofida implicării unor ființe omenești căzute și firești, este sfântă, iar bărbații care au așternut-o în scris au fost și ei sfinți.

យើងក៏មានព្រះបន្ទូលនៃការព្យាករណ៍ដែលកាន់តែប្រាកដម៉ែនផងដែរ;
ហើយអ្នករាល់គ្នាបានធុរិល្អអហើយ ដដែលកចិត្តទុកដាក់ចំពោះព្រះបន្ទូលនោះ
ដូចជាចំពោះពន្ធលើមួយដល់បំភ្លឺនៃកុំនុងទីងងឹត រហូតដល់ថ្ងៃនៃឡើង
ហើយផ្សាយព្រឹករះឡើងកុំនុងចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នា; ដោយដឹងជាមុនសិនថា
គ្មានការព្យាករណ៍ណាមួយនៃព្រះគម្ពីរ
ក៏ឡើងដោយការបកស្រាយផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ។
ដុំបិតការព្យាករណ៍មិនមានមកកាលពីបុរាណដោយឆន្ទៈរបស់មនុស្សទេ;
ប៉ុន្តែមនុស្សសប្បុរសធុរិល្អរបស់ព្រះបានចូលដៃឡើង
ដោយគួររំលឹកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជំរុញ។ ២ ពេតេស ១:១៩–២១។

Nubwo abahanuzi bari abantu bera, nyamara bari bakiri abantu bacumuye, kuko bose bakoze icyaha kandi batageze ku bwiza bw’Imana. Nubwo bimeze bityo, Bibiliya ni ihuriro ry’ubumana n’ubumuntu, kandi irera, kuko Ijambo ry’Imana ryaje kugaragaza mu mibereho yaryo no mu Ijambo ryaryo ryanditswe ko ubumuntu bufatanyije n’ubumana budakora icyaha. Iby’ukuri kuri Bibiliya ni na ko biri kuri Kristo, kuko ari we Bibiliya.

Isus Și-a luat asupra Sa firea păcătoasă și nu a păcătuțit niciodată, oferind astfel exemplul că omenirea unită cu dumnezeirea nu păcătuiește.

“Istoricul Betleemului este o temă ineputabilă. În el este ascunsă «adâncimea bogăției, înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu». Romani 11:33. Privim cu uimire jertfa Mântuitorului, care a schimbat tronul cerului cu ieslea și părtășia îngerilor adoratori cu animalele din staul. Mândria și încrederea de sine omenească stau mustrate în prezența Lui. Totuși, aceasta a fost doar începutul minunatei Sale condescendențe. Ar fi fost o umilire aproape infinită pentru Fiul lui Dumnezeu să ia asupra Sa natura omului, chiar și atunci când Adam stătea în nevinovăția lui în Eden. Dar Isus a primit natura omenească atunci când rasa

fusese slăbită de patru mii de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, El a acceptat consecințele lucrării marii legi a eredității. Care au fost aceste consecințe se arată în istoria strămoșilor Săi pământești. El a venit cu o astfel de ereditate ca să împărtășească durerile și ispitele noastre și să ne dea exemplul unei vieți fără păcat.” Hristos, Lumina lumii, 48.

Isus este Cuvântul, iar atât Isus, cât și Biblia sunt o îmbinare a umanității și a divinității. Când Isus a dat naștere Bibliei de-a lungul secolelor, El a așezat în Biblie reguli pentru a le îngădui celor ce vor auzi să audă. Regulile care guvernează Biblia sunt, de asemenea, atribute ale caracterului Său.

„În Apocalipsa se întâlnesc și își găsesc încheierea toate cărțile Bibliei. Aici se află completarea cărții lui Daniel.” Faptele apostolilor, 585.

Cuvântul „complement” înseamnă a aduce la desăvârșire. Mărturia lui Daniel se încheie în Apocalipsa, făcând din mărturia lui Daniel începutul, iar din Apocalipsa sfârșitul. Începutul Apocalipsei se repetă la sfârșitul Apocalipsei, iar în primul verset al capitolului întâi din Daniel este un război între Israelul literal și Babilonul literal, în care Babilonul biruie; dar la încheierea istoriei de probă, în Daniel 11:45, 12:1, Babilonul spiritual este în război cu Israelul spiritual și, la sfârșit, Babilonul pierde, iar Israelul biruie. Ca și în cazul lui Ioan, în Apocalipsa, începutul mărturiei lui Daniel este în acord cu sfârșitul mărturiei sale. Așadar, ce este adevărul?

Doctrina este un cuvânt care identifică ceea ce un grup de credincioși înțelege a fi corect. Scopul sau întrebuințarea ei nu este limitată la Biblie sau la creștinism. În așa-zisul creștinism, există probabil mai multe „doctrine” false decât adevărate, căci Babilonul spiritual, papalitatea, este o colivie a oricărei păsări necurate și urâcioase, iar acele păsări reprezintă răul, care este susținut și acoperit de biserici prin doctrine false, cum ar fi aceea că Legea a fost desființată. Dar există doctrină adevărată.

“Mintile bereenilor nu erau îngustate de prejudecată. Ei erau dispuși să cerceteze adevărul doctrinelor propovăduite de apostoli. Ei studiau Biblia, nu din curiozitate, ci pentru a putea afla ce fusese scris cu privire la Mesia cel făgăduit. Zi de zi cercetau scrierile inspirate, iar pe măsură ce comparau Scriptură cu Scriptură, îngerii cerești erau alături de ei, luminându-le mintea și impresionându-le inima.

„Oriunde sunt proclamate adevărurile Evangheliei, cei care doresc cu sinceritate să facă ceea ce este drept sunt conduși la o cercetare stăruitoare a Scripturilor. Dacă, în scenele finale ale istoriei acestui pământ, aceia cărora le sunt vestite adevărurile de încercare ar urma exemplul bereenilor, cercetând zilnic Scripturile și comparând cu Cuvântul lui Dumnezeu soliile care le sunt aduse, astăzi ar exista un mare număr de oameni credincioși preceptelor Legii lui Dumnezeu, acolo unde acum sunt comparativ puțini. Dar, când sunt prezentate adevăruri biblice nepopulare, mulți refuză să facă această cercetare. Deși nu sunt în stare să combată învățăturile clare ale Scripturii, ei manifestă totuși cea mai mare împotrivire de a studia dovezile care le sunt oferite. Unii presupun că, chiar dacă aceste doctrine sunt într-adevăr adevărate, contează prea puțin dacă acceptă sau nu noua lumină, și se agață de fabule plăcute, pe care vrăjmașul le folosește pentru a duce sufletele în rătăcire. Astfel, mințile lor sunt orbite de rătăcire, iar ei ajung despărțiți de cer.”

„Fiecare va fi judecat potrivit cu lumina care i-a fost dată. Domnul Își trimite ambasadorii cu un mesaj de mântuire, iar pe aceia care aud îi va socoti răspunzători pentru felul în care tratează cuvintele slujitorilor Săi. Cei care caută cu sinceritate adevărul vor face o cercetare atentă, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, a doctrinelor care le sunt prezentate.” Faptele Apostolilor, 231, 232.

Există „doctrine” care sunt „adevărurile Evangheliei” și ele trebuie cercetate. Unele, (dacă nu toate), sunt „adevăruri de încercare”. Sabatul este un adevăr de încercare ușor de înțeles. Există doctrine adevărate și doctrine false. Unele dintre doctrinele adevărate prezintă o probă pentru cei care le aud. Există, de asemenea, un tip de adevăr rânduit pentru o anumită perioadă de timp. Aceste adevăruri sunt numite „adevăr prezent”.

„În Cuvântul lui Dumnezeu sunt cuprinse multe adevăruri prețioase, dar de ceea ce turma are nevoie acum este „adevărul prezent”. Am văzut primejdia ca solii să se abată de la punctele importante ale adevărului prezent, pentru a stăruia asupra unor subiecte care nu sunt de natură să unească turma și să sfințească sufletul. Satana va folosi aici orice avantaj posibil pentru a vătăma cauza.”

„Dar subiecte precum sanctuarul, în legătură cu cele 2300 de zile, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, sunt în chip desăvârșit potrivite să explice mișcarea adventă din trecut și să arate care este poziția noastră prezentă, să întărească credința celor ce se îndoiesc și să dea certitudine viitorului glorios. Acestea, am văzut adesea, erau subiectele principale asupra cărora solii ar trebui să stăruie.” Early Writings, 63.

ਰੁਚਕਿਾਰਕ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਅਕਸਰ ਇਸ ਅੰਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਅਸਲ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੇ “ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ” ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ, 2300 ਦਿਨ, ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਅਤੇ ਯਸੂ ਦਾ ਵਸ਼ਿਵਾਸ ਹੀ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਯੋਗ ਹਨ। ਉਹ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਇਸ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਵਸ਼ਿਅਤਾਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਪਛਾਣ ਕਰਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਣ।

Scopul acestor patru mari adevăruri este acela că ele au fost „calculate în mod desăvârșit pentru a explica mișcarea adventă din trecut și a arăta care este poziția noastră prezentă, a întemeia credința celui ce se îndoiește și a da certitudine viitorului glorios.” Aceste patru doctrine ale adevărului prezent sunt menite să arate că începutul adventismului (mișcarea adventă din trecut) ilustrează sfârșitul adventismului (poziția noastră prezentă). Aceste patru doctrine fundamentale sunt „calculate în mod desăvârșit” pentru a explica principiul că sfârșitul este ilustrat de început. Potrivit acestui pasaj inspirat, acesta este „adevărul prezent” de care „turma are nevoie acum.”

Israeli i lashtë është fillimi i Izraelit dhe Izraeli modern është fundi. Izraeli i lashtë literal ishte një tip i popullit Adventist të Ditës së Shtatë nga koha e fundit në vitin 1798, deri te ligji i së dielës. Përpara ardhjes së parë të Krishtit, “e vërteta e tanishme” nuk shihej nga judenjtë, sepse ata ishin të verbër (Laodiceanë) për shkak të varësisë së tyre nga zakonet dhe traditat.

„Dorim să înțelegem timpul în care trăim. Nu-l înțelegem nici pe jumătate. Nu-l cuprindem nici pe jumătate. Inima îmi tremură în mine când mă gândesc cu ce vrăjmaș avem de întâmpinat și cât de slab suntem pregătiți să-l întâmpinăm. Încercările copiilor lui Israel și atitudinea lor chiar înainte de prima venire a lui Hristos mi-au fost prezentate iar și iar, pentru a

ilustra poziția poporului lui Dumnezeu în experiența sa de dinaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos — cum vrăjmașul căuta orice prilej pentru a pune stăpânire pe mintea iudeilor, iar astăzi caută să orbească mințile slujitorilor lui Dumnezeu, ca să nu poată discerne adevărul prețios.” Selected Messages, cartea 2, 406.

Potrivit următoarei noastre referințe, iudeii pierduseră din vedere „adevărul original al lui Dumnezeu”, iar acel adevăr original pentru iudei era istoria izbăvirii din Egipt. Istoria acelei izbăviri era adevărul lor original; era adevărul pe care li se poruncise să-l învețe pe copiii lor de-a lungul generațiilor. Ei au dat greș, așa cum a dat greș și adventismul. Pentru a prezenta adevărul iudeilor orbiți, Isus a așezat adevărul într-un cadru.

„În vremea Mântuitorului, iudeii acoperiseră atât de mult nestematele prețioase ale adevărului cu molozul tradiției și al fabulei, încât era imposibil să se deosebească adevărul de minciună. Mântuitorul a venit să înlăture molozul superstiției și al erorilor îndelung cultivate și să așeze nestematele Cuvântului lui Dumnezeu în cadrul adevărului. Ce ar face Mântuitorul dacă ar veni acum la noi, așa cum a venit la iudei? Ar trebui să facă o lucrare asemănătoare, înlăturând molozul tradiției și al ceremonialului. Iudeii au fost foarte tulburați când El a făcut această lucrare. Ei pierduseră din vedere adevărul original al lui Dumnezeu, dar Hristos l-a adus din nou înaintea lor. Lucrarea noastră este să eliberăm adevărurile prețioase ale lui Dumnezeu de superstiție și de rătăcire.”

„Adevăruri glorioase au fost îngropate dincolo de privire și au fost făcute lipsite de strălucire și neatrăgătoare prin eroare și superstiție. Isus descoperă lumina lui Dumnezeu și scoate la iveală frumoasa strălucire a adevărului în toată slava sa divină. Mințile celor sinceri sunt umplute de admirație. Inimile lor sunt atrase, în sfinte afecțiuni, către Acela care a scos la iveală nestematele adevărului și le-a înfățișat înțelegerii lor.”

„Iudeii au înțeles o anumită parte a adevărului și au învățat o parte din Cuvântul lui Dumnezeu; însă nu au priceput natura de mare întindere a legii lui Dumnezeu. Hristos a măturat mormanul de tradiții și a scos la iveală adevărul miez și adevărata inimă a planurilor lui Dumnezeu. Când a făcut aceasta, ei s-au infuriat peste măsură. Au răspândit relatări mincinoase dintr-o cetate în alta, spunând că Hristos distruge lucrarea lui Dumnezeu. Dar, în timp ce Isus a înlăturat vechile forme, El a reșezat vechile adevăruri, așezându-le în cadrul adevărului. Le-a potrivit și le-a unit împreună, alcătuiind un sistem complet și simetric de adevăr. Aceasta a fost lucrarea pe care a făcut-o Mântuitorul nostru; iar acum ce vom face noi? Nu vom lucra oare în armonie cu Hristos? Ne vom lăsa cârmuiți de zvonuri? Vom îngădui ca propriile noastre închipuiri să ne ascundă lumina lui Dumnezeu? Trebuie să citim cu luare-aminte, să ascultăm cu pricepere și să-i învățăm și pe alții lucrurile pe care le-am învățat. Trebuie să flămânzim neîncetat după pâinea vieții, să căutăm neîncetat apa vie și zăpada Libanului, pentru ca să fim în stare să conducem poporul la apele vie și răcoritoare ale Izvorului adevărului.” Review and Herald, 4 iunie 1889.

La prima Sa venire, Isus „a restabilit vechile adevăruri, așezându-le în cadrul adevărului. Le-a pus în corespondență și le-a unit împreună, alcătuiind un sistem de adevăr complet și simetric.” Isus a folosit istoria de la începutul Israelului antic pentru a restabili vechile adevăruri și a făcut aceasta punând acele adevăruri în corespondență (după subiect) și unindu-le împreună (în paralel, linie

peste linie). El a făcut aceasta cu scopul de a-i elibera pe iudei de obiceiurile și tradițiile care îi orbitseră. Acea istorie era istoria de încheiere a Israelului literal.

ਅਡਵੈਟਵਾਦ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅੰਤਕਾਲੀਨ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਦੁਹਰਾਈ ਕਰ ਰਹਿ ਹੈ, ਅਤੇ ਰਵਿਜ ਅਤੇ ਪਰੰਪਰਾ ਦੀ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਅੰਨ੍ਹਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਜਿਸ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਕੰਮ ਹੁਣ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਹਿ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਦਿਆਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। “ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ” ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦੇ “ਢਾਂਚੇ” ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨਾਲ “ਰੇਖਾ ਉੱਤੇ ਰੇਖਾ” ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਾਂਤਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕਿ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿਸੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਅੰਨ੍ਹਤਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਮਸੀਹ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਦਾਹਰਨ ਹੈ।

Există adevăruri în Biblie care sunt identificate drept doctrină și „există multe adevăruri minunate”, dar există și „adevărul prezent”, care este „o probă pentru poporul” „generației” care trăiește atunci când adevărul este descoperit. Din punct de vedere profetic, aceasta are loc în a patra generație a adventismului, iar „adevărul prezent”, „care este o probă pentru această generație”, nu a fost o probă pentru generațiile timpurii ale adventismului.

„În Scripturi sunt unele lucruri greu de înțeles, pe care cei neînvățați și nestatornici, potrivit limbajului lui Petru, le răstălmăcesc spre propria lor pierzare. Este posibil ca noi să nu putem, în această viață, explica înțelesul fiecărui pasaj al Scripturii; dar nu există puncte vitale ale adevărului practic care să rămână învăluite în taină. Când va veni vremea, în providența lui Dumnezeu, ca lumea să fie pusă la probă cu privire la adevărul pentru timpul acela, mințile vor fi mișcate de Duhul Său să cerceteze Scripturile, chiar cu post și cu rugăciune, până când verigă după verigă va fi descoperită și unită într-un lanț desăvârșit. Fiecare fapt care privește în mod nemijlocit mântuirea sufletelor va fi făcut atât de limpede, încât nimeni să nu fie nevoit să greșească sau să umble în întuneric.”

„Pe măsură ce am urmărit de-a lungul lanțului profeției, adevărul descoperit pentru timpul nostru a fost văzut și explicat cu claritate. Suntem răspunzători pentru privilegiile de care ne bucurăm și pentru lumina care strălucește pe cărarea noastră. Cei care au trăit în generațiile trecute au fost răspunzători pentru lumina căreia i s-a îngăduit să strălucească asupra lor. Mințile lor au fost puse la încercare cu privire la diferite puncte ale Scripturii. Dar ei nu au înțeles adevărurile pe care noi le înțelegem. Ei nu erau răspunzători pentru lumina pe care nu o aveau. Ei aveau Biblia, așa cum o avem și noi; dar timpul pentru desfășurarea adevărului special în legătură cu scenele de încheiere ale istoriei acestui pământ este în cursul ultimelor generații care vor trăi pe pământ.”

„Adevăruri speciale au fost adaptate la condițiile generațiilor așa cum au existat ele. Adevărul prezent, care este o probă pentru oamenii acestei generații, nu a fost o probă pentru oamenii generațiilor de demult. Dacă lumina care strălucește acum asupra noastră cu privire la Sabatul poruncii a patra ar fi fost dată generațiilor din trecut, Dumnezeu i-ar fi ținut răspunzători pentru acea lumină.” Testimonies, volumul doi, 692, 693.

Pentru aceia care ar putea dori să nege că există patru generații în istoria adventismului, v-aș îndrepta atenția către Tablele lui Habacuc. O modalitate foarte simplă de a înțelege acest fapt este aceea că numele Laodicea înseamnă un popor judecat. Începutul adventismului a vestit deschiderea judecății, iar sfârșitul adventismului vestește încheierea judecății. Încheierea judecății are loc în

מ (Mem): A treisprezecea literă a alfabetului ebraic și este adesea asociată cu apa.

ת (Tav): Ultima literă a alfabetului ebraic și poartă sensul de „semn” sau „marcă”. Ea este adesea asociată cu conceptul de împlinire sau cu „pecetea” creației. În ebraica veche, litera Tav avea forma unei cruci.

Cuvântul ebraic tradus prin „adevăr”, pe care îl avem în vedere, este alcătuit din trei litere, care împreună reprezintă Evanghelia veșnică. Ce? Acest lucru este ușor de recunoscut dacă înțelegeți că întreita solie îngerească este Evanghelia veșnică. Este de recunoscut deoarece definițiile acestor trei litere reprezintă întreita solie îngerească.

Prvi anđeo iz Otkrivenja četnaeste glave označava vječno evanđelje, a zatim cijelome svijetu govori da se „boji Boga“ i da Ga proslavi klanjajući se Stvoritelju. Definicija slova (Alef), prvoga od ta tri slova, glasi: „Božanski, Vječni Bog, i kao Stvoritelj čovječanstva, Bog kojega ljudi trebaju s pobožnim strahopoštovanjem štovati i klanjati Mu se.“

Aleph reprezintă solia primului înger.

Wiadomość drugiego anioła wzywa ludzi do wyjścia z Babilonu, wyznacza czas wylania Ducha Świętego oraz wskazuje na bunt Babilonu. Znaczenie litery (Mem) wiąże się z wodą (symbolem wylania Ducha), a jest ona trzynastą literą alfabetu; liczba trzynastcie jest symbolem buntu, a tym samym utożsamia Babilon. Mem przedstawia poselstwo drugiego anioła.

Al treilea înger îi avertizează pe oameni împotriva primirii semnului fiarei, identifică două clase de închinători și mânia lui Dumnezeu. Definiția lui (Tav) este că reprezintă un „semn” (semnul fiarei); el reprezintă sigiliul creației (sigiliul lui Dumnezeu). Litera însăși are forma crucii. Tav reprezintă solia celui de-al treilea înger.

„Ce este sigiliul Dumnezeului celui viu, care este pus pe frunțile poporului Său? Este un semn pe care îngerii, dar nu ochii omenești, îl pot citi; căci îngerul nimicitor trebuie să vadă acest semn al răscumpărării. Minteța înzestrată cu pricepere a văzut semnul crucii de pe Calvar la fiii și fiicele adoptate ale Domnului. Păcatul călcării Legii lui Dumnezeu este îndepărtat. Ei poartă haina de nuntă și sunt ascultători și credincioși față de toate poruncile lui Dumnezeu.”

„Domnul nu-i va scuza pe cei care cunosc adevărul, dacă nu ascultă prin cuvânt și faptă de poruncile Sale.” Maranatha, 243.

Motul ebraic tradus prin „adevăr” este alcătuit din trei litere, fiecare având propria sa definiție. Aceste trei definiții sunt, de asemenea, definițiile soliilor celor trei îngeri. Ele sunt, totodată, definițiile soliei primului înger, căci solia primului înger a fost solia de la începutul adventismului, iar solia celui de-al treilea înger este solia de la sfârșitul adventismului. Deoarece Isus ilustrează sfârșitul prin început, primul înger posedă toate semnele profetice de hotar ale soliei celui de-al treilea înger. Astfel, definițiile celor trei litere ebraice devin simboluri nu numai ale soliei celui de-al treilea înger, ci și simboluri ale soliei primului înger.

Yoane, mu Byahishuwe, yabwiwe kwandika ibintu vyariho ico gihe, kandi mu kubigira, yandikaga no ku gihe kimwe ibintu vyobaye mu gihe c'imbere. Yanditse intango kugira ngo yerekane

iherezo. Mu majambo adasiga amakenga, Abadiventista b'umusi w'indwi baramenyeshewe kwiga no kwamamaza ubutumwa bw'Abamilerite, ari bwo butumwa bw'umumarayika wa mbere. Mu kwiga no kwamamaza ukwo kuri n'iyi mateka, tuzoba turiko turamamaza ubutumwa bw'umumarayika ugira gatatu kandi dusubiramwo amateka y'umumarayika wa mbere.

„Dumnezeu nu ne dă o solie nouă. Noi trebuie să vestim solia care, în 1843 și 1844, ne-a scos din celelalte biserici.” Review and Herald, 19 ianuarie 1905.

„Toate solile date între anii 1840–1844 trebuie să fie făcute puternice acum, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Soliile trebuie să ajungă la toate bisericile.” Manuscript Releases, volumul 21, 437.

„Adevărurile pe care le-am primit în 1841, '42, '43 și '44 trebuie acum studiate și proclamate.” Manuscript Releases, volumul 15, 371.

„Avertizarea a fost dată: să nu se îngăduie să intre nimic care să tulbure temelia credinței pe care clădim încă de când a venit solia, în anii 1842, 1843 și 1844. Eu am fost în această solie și, de atunci încolo, am stat înaintea lumii, credincioasă luminii pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Nu intenționăm să ne luăm picioarele de pe platforma pe care au fost așezate, pe când, zi de zi, Îl căutam pe Domnul cu rugăciune stăruitoare, căutând lumină. Credeți că aș putea renunța la lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu? Ea trebuie să fie ca Stânca Veacurilor. Ea m-a călăuzit încă de când mi-a fost dată.” Review and Herald, 14 aprilie 1903.

Mesajul primului înger și istoria în care a fost prezentat acel mesaj sunt paralele cu istoria noastră actuală și o ilustrează — cu anumite rezerve profetice. Ambele istorii sunt, de asemenea, reprezentate de cele trei litere folosite de Lingvistul divin pentru a forma cuvântul „adevăr”. Iar acest cuvânt „adevăr” reprezintă Evanghelia veșnică.

Historia Milleriților de la începutul adventismului reprezintă primul înger, iar istoria de la sfârșitul adventismului, reprezentată de al treilea înger, constituie istorii paralele, însă ele cuprind anumite deosebiri.

Andeo prvi objavluje otvaranje suda, a andeo treći objavluje završetak suda. Proročka struktura na kojoj se odvijala povijest adventizma istovjetna je i u svojoj početnoj i u svojoj završnoj povijesti. Može se pokazati da oba kraja slijede tri koraka trojice anđela onako kako oni stupaju u povijest. A ta tri anđela ujedno su i ta tri slova. Stoga se proročki slijed događaja na oba kraja adventizma temelji na tri koraka trojice anđela, koji su putokazi, a koje također predstavljaju ta tri hebrejska slova koja tvore riječ „istina“.

Alfa este începutul adventismului, Omega sfârșitul adventismului, iar litera din mijloc, fiind a treisprezecea literă, identifică astfel răzvrătirea adventismului de la începutul său până la sfârșitul său.

Suntem instruiți cu privire la locul unde este calea lui Dumnezeu:

Calea Ta, Dumnezeule, este în sanctuar: cine este un Dumnezeu atât de mare ca Dumnezeul nostru? Psalmii 77:13.

În sanctuar constatăm că calea lui Dumnezeu este aceeași succesiune de trei pași ca cele trei solii îngerești. În curte, frica de Dumnezeu îl conduce pe om să aducă o jertfă și să dobândească îndreptățirea. În Locul Sfânt, sfințirea este reprezentată prin viața de rugăciune, simbolizată de altarul tămâierii, prin viața de studiu, simbolizată de masa pâinilor punerii înainte, și prin viața de slujire, simbolizată de sfeșnice. Locul Preasfânt reprezintă judecata. Când posedăm frica de Dumnezeu, așa cum este reprezentată în solia primului înger, căutăm îndreptățirea la piciorul crucii, în curte. Când suntem îndreptățiți (făcuți neprihăniți), umblăm în înnoirea vieții sfințite (creșterea în sfințenie), așa cum este reprezentată de Locul Sfânt. Locul Sfânt reprezintă lucrarea unui creștin, așa cum a fost împlinită de milleriți în timpul soliei celui de-al doilea înger, însoțită de Strigățul de la Miezul Noptii. Îndreptățiți și sfințiți, suntem pregătiți pentru judecata reprezentată de Locul Preasfânt. Trei pași ai sanctuarului, reprezentând, printre altele, trei termeni teologici — îndreptățire, sfințire și gloriificare — și reprezentând de asemenea cele trei solii îngerești, și, desigur, reprezentând totodată solia primului înger și, desigur, reprezentând și cele trei litere care sunt folosite pentru a alcătui cuvântul „adevăr”.

Dans le parvis du sanctuaire, nous trouvons également les trois étapes. La première étape menant au sanctuaire doit illustrer la dernière étape du sanctuaire, tout comme le premier ange correspond en parallèle au troisième ange. La première étape dans le parvis est l'immolation de l'offrande, représentant la justification. La deuxième étape est la cuve, où la graisse (le péché) est ôtée et l'offrande purifiée avant les étapes finales. L'eau de la cuve est une caractéristique de la deuxième étape. La troisième étape est l'holocauste proprement dit, qui préfigurait le Christ sur la croix, où le jugement fut accompli. Ces mêmes trois étapes se retrouvent dans la première étape du sanctuaire, tout comme ces mêmes trois étapes se trouvent dans le message du premier ange. Le principe de l'alpha et de l'oméga se trouve dans le sanctuaire, comme il se trouve dans les messages des trois anges, comme il se trouve dans les lettres qui forment le mot « vérité ».

Proorocia de 2300 de ani are o structură identică. Proorocia a început cu trei decrete și s-a încheiat la sosirea mesajului celui de-al treilea înger, la 22 octombrie 1844. Proorocia prezintă cinci linii profetice, iar istoria de la începutul proorociei de 2300 de ani reprezintă istoria de încheiere a fiecăreia dintre aceste cinci proorocii. Începutul și sfârșitul întregii proorocii de 2300 de ani cuprind trei decrete, iar aceasta se încheie cu trei mesaje.

Începutul profeției din anul 457 î.Hr. a avut loc în vremuri de strâmtorare și a prevăzut întoarcerea iudeilor pentru a reclădi templul și cetatea. În acord cu prezicerea, 49 de ani mai târziu, după lucrarea începută în 457 î.Hr., aceasta a fost dusă la bun sfârșit în vremuri de strâmtorare. Începutul celor 49 de ani ilustrează sfârșitul celor 49 de ani.

457 î.Hr. marchează începutul profeției care identifică ungerea lui Hristos la botezul Său. Ungerea Sa a marcat începutul lucrării Sale de a aduna un popor care să fie cetățeni ai Ierusalimului celui Nou, nu ai celui vechi, întocmai cum Israelul din vechime a fost adunat pentru a reconstrui Ierusalimul literal în 457 î.Hr.

457 î.Hr. marchează, de asemenea, începutul profeției care identifică momentul în care Hristos avea să fie răstignit. Sora White aliniază istoria crucii cu Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844

și, de asemenea, pune în paralel istoria trecerii Mării Roșii cu Marea Dezamăgire. În 457 î.Hr. a existat o dezamăgire care a prefigurat dezamăgirea evreilor la Marea Roșie, Marea Dezamăgire a adventiștilor, dezamăgirea ucenicilor la cruce și dezamăgirea lui Ezra în 457 î.Hr.

„Ezra se așteptase ca un număr mare să se întoarcă la Ierusalim, dar numărul celor care au răspuns chemării a fost dezamăgitor de mic. Mulți dintre cei care dobândiseră case și pământuri nu aveau nicio dorință să sacrifice aceste bunuri. Ei iubeau tihna și confortul și erau pe deplin mulțumiți să rămână. Exemplul lor s-a dovedit o piedică pentru alții care, altminteri, ar fi putut alege să-și unească soarta cu aceea a celor care înaintau prin credință.” Profeți și regi, 612.

457 î.Hr. marchează, de asemenea, începutul profeției care identifică momentul în care Israelul antic avea să fie lepădat de Dumnezeu și Evanghelia avea să fie dusă la neamuri, marcând sfârșitul unei perioade speciale de probă de 490 de ani, îndeosebi pentru Israelul antic. Prin urmare, anul 457 î.Hr. marchează începutul timpului lor de probă, iar anul 34 d.Hr. marchează sfârșitul timpului lor de probă, preînchipuind că timpul de probă al adventismului a început în 1844 și se încheie la legea duminicală.

Mai sunt încă câteva profeții interne de timp în profeția celor 2300 de ani, însă toate poartă semnătura lui Alfa și Omega. Începuturile lor le ilustrează sfârșiturile.

Niw'ingenzi kumenya yuko Isirayeli ya kera yagizwe ababitsi b'itegeko ry'Imana kandi ko Isirayeli ya none yagizwe atari ababitsi b'itegeko rye gusa, ahubwo n'ababitsi b'ubuhanuzi bwe. Igihe Uwiteka yagiranaga isezerano na Isirayeli ya kera, yabagize ababitsi b'Amategeko Cumi nk'uko yari yanditswe ku bisate bibiri by'amabuye. Igihe yagiranaga isezerano na Isirayeli ya none mu mateka y'Abamillerite, yabagize ababitsi b'ijambo rye ry'ubuhanuzi nk'uko ryagereranyijwe ku bisate bibiri bya Habakuki, bigaragazwa n'imbonerahamwe z'abapayoniya zo mu 1843 no mu 1850. Intangiriro ya Isirayeli ya kera ishushanya intangiriro ya Isirayeli ya none.

Domnul a chemat pe poporul Său, Israel, și l-a despărțit de lume, pentru a-i încredința o sfântă răspundere. El i-a făcut păstrătorii Legii Sale și a rânduit ca, prin ei, să fie păstrată între oameni cunoașterea despre Sine. Prin ei, lumina cerului trebuia să strălucească în locurile întunecoase ale pământului și trebuia să se audă un glas care să cheme toate popoarele să se întoarcă de la idolatria lor, pentru a sluji Dumnezeului celui viu și adevărat.

„Dacă evreii ar fi rămas credincioși încredințării lor, ar fi fost o putere în lume. Dumnezeu ar fi fost apărarea lor și i-ar fi înălțat mai presus de toate celelalte neamuri. Puterea și adevărul Său ar fi fost descoperite prin ei, iar ei s-ar fi arătat, sub cârmuirea Sa înțeleaptă și sfântă, ca un exemplu al superiorității guvernării Sale asupra oricărei forme de idolatrie. Dar ei nu și-au păzit legământul cu Dumnezeu. Au urmat practicile idolatre ale altor neamuri; și, în loc să facă din Numele Creatorului lor o laudă pe pământ, l-au adus în dispreț.”

„Totuși, scopul lui Dumnezeu trebuie să fie împlinit. Cunoașterea voii Sale trebuie să fie dată lumii. Dumnezeu a adus mâna asupririi peste poporul Său și i-a împrăștiat ca robi printre neamuri. În suferință, mulți dintre ei s-au pocăit de fărădelegile lor și l-au căutat pe Domnul. Astfel, împrăștiați prin țările păgânilor, au răspândit cunoașterea adevăratului Dumnezeu.”

„În această vreme, Dumnezeu Și-a chemat biserica, așa cum a chemat pe Israelul din vechime, să stea ca o lumină pe pământ. Prin puternicul satâr al adevărului,—soliile îngerului întâi, al doilea și al treilea,—El a despărțit un popor de biserici și de lume, pentru a-l aduce într-o apropiere sfântă de Sine. El i-a făcut depozitarii Legii Sale și le-a încredințat marile adevăruri ale profeției pentru acest timp. Asemenea sfintelor oracole încredințate Israelului din vechime, acestea sunt o încredințare sacră, care trebuie făcută cunoscută lumii.

„Profeția declară că primul înger își va face vestirea către «orice neam, și seminție, și limbă, și popor». Avertizarea celui de-al treilea înger, care alcătuiește o parte a aceleiași întreite solii și este solia pentru timpul acesta, nu va fi mai puțin răspândită. Stindardul pe care este înscris: «Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus» trebuie să fie înălțat sus. Puterea primei și a celei de-a doua solii trebuie să fie intensificată în cea de-a treia. Ea este înfățișată în profeție ca fiind vestită cu glas tare de un înger care zboară prin mijlocul cerului, și va atrage atenția lumii.”

„Cea mai înfricoșătoare amenințare adresată vreodată muritorilor este cuprinsă în solia celui de-al treilea înger. Acela trebuie să fie un păcat teribil care atrage mânia lui Dumnezeu neamestecată cu milă. Dar oamenii nu sunt lăsați în întuneric cu privire la această chestiune importantă; avertizarea împotriva închinării la fiară și la icoana ei trebuie să fie vestită lumii înainte de revărsarea judecăților lui Dumnezeu, pentru ca toți să știe de ce sunt aduse aceste judecăți și să aibă ocazia de a scăpa.” Signs of the Times, 25 ianuarie 1910.

Producerea celor două table, în împlinirea capitolului doi din Habacuc, a fost o împlinire a mai multor profeții.

Voi sta la postul meu de veghe, mă voi așeza în turn și voi privi ca să văd ce îmi va spune El și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: „Scrie vedenia și fă-o limpede pe table, pentru ca cel ce o citește să poată alerga. Căci vedenia este încă pentru un timp hotărât, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă întârzie, așteapt-o, fiindcă va veni negreșit, nu va întârzia.”

Iată, sufletul lui care se îngâmfmă nu este drept în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința lui. Habacuc 2:1–4.

Виявлення обох піонерських таблиць — таблиці 1843 року і таблиці 1850 року — було сповненням пророцтва. Дослідження таблиць Авакума дає для цього більш ніж достатньо доказів. Проте уривок у книзі Авакума робить важливий внесок у цей аспект нашого обговорення.

„Am văzut că diagrama din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și că nu trebuie să fie schimbată; că cifrele erau așa cum le voia El; că mâna Sa era asupra ei și a ascuns o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni să nu o poată vedea, până când mâna Sa a fost retrasă.” Early Writings, 74, 75.

După 1843, Domnul a îndrumat să se alcătuiască o altă hartă, însă prima hartă (1843) nu trebuia să fie modificată decât prin inspirație.

„Am văzut că adevărul trebuie să fie făcut lămurit pe tabele, că al Domnului este pământul și tot ce cuprinde el și că mijloacele necesare nu trebuie cruțate pentru a-l face lămurit. Am văzut că vechea hartă a fost îndrumată de Domnul și că nici o cifră de pe ea nu trebuia schimbată decât prin inspirație. Am văzut că cifrele de pe hartă erau așa cum voia Dumnezeu să fie și că mâna Sa era deasupra ei și a ascuns o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni să nu o vadă până când mâna Sa avea să fie îndepărtată.” Spalding and Magan, 2.

În timp ce locuia împreună cu fratele Nichols (care a realizat diagrama din 1850), în perioada în care el a făcut diagrama, sora White a spus că a văzut diagrama din 1850 în Biblie.

„Am văzut că Dumnezeu a fost în publicarea diagramei de către fratele Nichols. Am văzut că în Biblie exista o profeție cu privire la această diagramă și că, dacă această diagramă este destinată poporului lui Dumnezeu, dacă ea este suficientă pentru unul, este și pentru altul, iar dacă unul avea nevoie de o nouă diagramă pictată la o scară mai mare, toți au nevoie de ea în aceeași măsură.” Manuscript Releases, volumul 13, 359.

Peyg‘ambar Habakkukga shunday amr qiligan edi: “Vahiyni yoz, uni lavhalar ustiga ravshan qilib bit.” Habakkukning ikki lavhasi, Xudo Adventizm bilan O‘z bashoratlarining omonatchilari bo‘lish mas‘uliyatini ularga topshirib ahd qilganida, xuddi qadimgi Isroil bilan ahd tuzib, qonunning ikki lavhasini va qonunning omonatchilari bo‘lish mas‘uliyatini berganidek, o‘sha ahdning timsoli edi. Ammo Habakkuk, vahiyni ravshan qilishi kerak bo‘lgan lavhalarga nisbatan, sajda qiluvchilarning ikki toifasini ajratib ko‘rsatadi. Bir toifa — “ruhi mag‘rurlik bilan ko‘tarilgan” va “to‘g‘ri bo‘lmagan” kishilar; ikkinchi toifa esa “odil” deb ta‘riflanadi va ular “o‘z imoni bilan yashaydi.”

Contextul cărții Habacuc arată că aceia care sunt îndreptățiți trăiesc printr-o credință întemeiată pe Cuvântul profetic, așa cum este reprezentat de cele două table, și, prin urmare, aceia care nu sunt îndreptățiți au respins începuturile adventismului. Ideea pe care doresc să o subliniez se întemeiază pe un pasaj pe care l-am analizat cu ceva timp în urmă. El spune:

„Dar astfel de subiecte precum sanctuarul, în legătură cu cele 2300 de zile, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, sunt pe deplin potrivite să explice mișcarea adventă din trecut și să arate care este poziția noastră prezentă, să întemeieze credința celor care se îndoiesc și să dea certitudine viitorului glorios. Pe acestea, am văzut adesea, ar trebui să stăruie solii.” Early Writings, 63.

Tocmai am trecut în revistă toate aceste patru adevăruri: sanctuarul, cele 2300 de zile, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Am așezat toate aceste patru adevăruri în cadrul adevărului care a fost „perfect calculat pentru a explica mișcarea adventă din trecut și a arăta care este poziția noastră prezentă”. Acel cadru este „regula primei menționări”, este semnătura lui Alfa și Omega și este cadrul adevărului, căci cuvântul „adevăr” conține aceeași semnătură ca toate cele patru adevăruri care sunt identificate drept „adevăr prezent”, care a fost rânduit să explice începutul adventismului.

Dacă nimic altceva, aceasta înseamnă că termenul tradus prin „adevăr”, pe care îl avem în vedere, constituie cadrul Evangheliei veșnice și constituie cadrul mesajului final de avertizare și constituie cadrul mesajului celui de-al treilea înger și reprezintă o mare parte a Descoperirii lui Isus Hristos.

Mesajul final de avertizare, reprezentat ca Revelația lui Isus Hristos în primele trei versete ale capitolului întâi din Apocalipsa, este mărturisit a doua oară la sfârșitul Apocalipsei. Sfârșitul Apocalipsei mărturisește despre primele versete ale Vechiului Testament și, de asemenea, despre ultimele versete ale Vechiului Testament. Din aceste patru referințe se poate deduce, prin aplicarea regulii divine de a așeza linie profetică peste linie profetică, că mesajul final de avertizare are de-a face cu relația Creatorului cu ființele create de El. Are de-a face cu puterea Sa creatoare. Are de-a face cu modul în care puterea Sa creatoare este comunicată bisericii Sale. Are de-a face cu atributul Dumnezeirii care identifică sfârșitul cu începutul. Este un mesaj care sosește chiar înainte de încheierea timpului de probă și chiar mai mult. Când este luat în considerare în ansamblu, este vorba despre puterea creatoare a lui Dumnezeu! Iar prima menționare a puterii Sale creatoare se află la începutul Genezei 1, de la primul verset până la capitolul al doilea, versetul trei.

La început, Dumnezeu a creat cerul și pământul. Și pământul era pustiu și gol; și întunericul era deasupra adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu Se mișca deasupra apelor.

Iar Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. Și Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina Zi, iar întunericul l-a numit Noapte. Și a fost o seară și a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.

Și Dumnezeu a zis: „Să fie o întindere în mijlocul apelor și ea să despartă apele de ape.” Și Dumnezeu a făcut întinderea și a despărțit apele care erau sub întindere de apele care erau deasupra întinderii. Și a fost așa. Și Dumnezeu a numit întinderea Cer. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a doua.

Dumnezeu a zis: „Să se adune la un loc apele de sub cer, și să se arate uscatul.” Și a fost așa. Dumnezeu a numit uscatul Pământ, iar adunarea apelor a numit-o Mări. Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Apoi Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, iarba care face sămânță, și pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor, pe pământ.” Și a fost așa. Pământul a dat verdeață, iarba care face sămânță după soiul ei, și pomi care fac rod și care își au sămânța în ei, după soiul lor. Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a treia.

Și Dumnezeu a zis: „Să fie luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; și ei să fie semne, și pentru vremuri, și pentru zile, și pentru ani; și să slujească drept luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul.” Și așa a fost. Și Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători: luminătorul cel mare ca să stăpânească ziua și luminătorul cel mic ca să stăpânească noaptea; a făcut și stelele. Și Dumnezeu i-a așezat în întinderea cerului ca să lumineze pământul, și ca să stăpânească peste zi și peste noapte, și să despartă lumina de întuneric. Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a patra.

ਰੱਬ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਪਾਣੀਆਂ ਜੀਵਨ ਵਾਲੇ ਰੋਗਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤਾਤ ਨਾਲ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਪੰਛੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਫੈਲਾਅ ਵੱਚਿ ਉੱਡਣ। ਅਤੇ ਰੱਬ ਨੇ ਵੱਡੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ ਅਤੇ ਹਰ ਜੀਉਦਾ ਹਲਿਣ ਵਾਲਾ ਜੀਵ ਰਚਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਸਿਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਬਹੁਤਾਤ ਨਾਲ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹਰ ਪੰਖ ਵਾਲੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਕਸਿਮ ਅਨੁਸਾਰ; ਅਤੇ ਰੱਬ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਰੱਬ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੱਤਾ ਅਤੇ ਆਖਿਆ, ਫਲੋ ਅਤੇ ਵਧੋ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰ ਦਓ, ਅਤੇ ਪੰਛੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ

ਵਧਣ। ਅਤੇ ਸਾਮ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਹੋਈ—ਪੰਜਵਾਂ ਦਿਨ।

Și Dumnezeu a zis: „Să dea pământul vietăți vii după soiul lor: vite, târâtoare și fiare ale pământului după soiul lor.” Și așa a fost. Și Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor și toate târâtoarele de pe pământ după soiul lor. Și Dumnezeu a văzut că era bine. Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; și ei să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste orice târâtoare care se târâște pe pământ.” Astfel, Dumnezeu a creat pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a creat; parte bărbătească și parte femeiască i-a creat. Și Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice vietate care se mișcă pe pământ.” Și Dumnezeu a zis: „Iată, v-am dat orice iarbă care face sămânță, care este pe fața întregului pământ, și orice pom în care este rod de pom ce face sămânță: aceasta să vă fie spre hrană. Iar tuturor fiarelor pământului, tuturor păsărilor cerului și tuturor celor ce se târâsc pe pământ, în care este viață, le-am dat orice iarbă verde spre hrană.” Și așa a fost. Și Dumnezeu a văzut tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune. Astfel, a fost o seară și apoi o dimineață: aceasta a fost ziua a șasea. Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor. În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea pe care o făcuse. Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea Sa pe care Dumnezeu o crease și o făcuse. Geneza 1:1–2:3.

Versetele precedente reprezintă întreaga mărturie a creației, subliniind că Cuvântul lui Dumnezeu posedă putere creatoare.

Tot pământul să se teamă de Domnul; toți locuitorii lumii să stea cu teamă înaintea Lui. Căci El a zis, și s-a făcut; El a poruncit, și a rămas neclintit. Psalmii 33:8, 9.

Aynı yaratıcı güç ki dünyayı yarattı, insanları dönüştürmek için Mesih tarafından kullanılır.

Energia creatoare care a chemat lumile la existență se află în cuvântul lui Dumnezeu. Acest cuvânt împărtășește putere; el naște viață. Fiecare poruncă este o făgăduință; primită de voință, primită în suflet, ea aduce cu sine viața Celui Infinit. Ea transformă firea și recrează sufletul după chipul lui Dumnezeu.

„Viața astfel împărtășită este susținută în același fel. «Omul va trăi cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu» (Matei 4:4).” Educație, 126.

Isambulo sikaJesu Kristu sigcizelela indlela iZwi likaNkulunkulu elidluliselwa ngayo kubantu. Lively kuYise, liye eNdodaneni, liye engelosini, liye kumprofethi olibhala phansi alithumele emabandleni. Inqubo yokudlulisa umlayezo ebekwe ekuqaleni nasekupheleni kwencwadi yeSambulo ibuye ifanekiswe ngesitebhisi sikaJakobe, lapho izingelosi zenyuka zehle ngaso. Iphinde ifanekiswe ngemibhobho emibili yegolide kaZakariya eletha amafutha endlini engcwele. Inqubo yokuxhumana phakathi kukaNkulunkulu nomuntu iyisihloko sesiprofetho seBhayibheli, futhi umlayezo othunyelwayo uqukethe amandla okudala enza umkhathi. Enqubweni yokuxhumana esahlukweni sokuqala seSambulo, kufanele kuqondwe ukuthi umlayezo

owehliselwa emabandleni uqukethe amandla okuguqula umLaodicea abe ngumFiladelfiya.

Indiferent dacă luăm în considerare începutul sau sfârșitul Vechiului ori al Noului Testament, mesajul este același. Dumnezeu transmite mesajul final de avertizare, iar acesta conține puterea creatoare a lui Dumnezeu, dacă este auzit și păzit de cei care îl aud. Mesajul care împlinește aceasta este așezat în cadrul divin al lui Alfa și Omega. Începutul, mijlocul și sfârșitul. Cele trei litere ebraice care se unesc pentru a alcătui cuvântul „adevăr” sunt Evanghelia veșnică, iar literele și semnificațiile lor, precum și cuvântul pe care îl formează atunci când sunt unite una cu alta, simbolizează principiul și, de asemenea, pe Cel care este Alfa și Omega. Aceasta subliniază puterea Sa creatoare. Ultimele trei cuvinte ale relatării creației încep fiecare cu cele trei litere, în ordinea care alcătuiește cuvântul „adevăr”.

Cele trei cuvinte care alcătuiesc încheierea relatării creației încep cu cele trei litere care, împreună, formează cuvântul „adevăr”. Ultimele trei cuvinte ale versetului încep, în ordine, cu literele א (Aleph), מ (Mem) și ת (Tav). Aceste trei cuvinte se traduc prin „Dumnezeu”, „a creat” și „a făcut”. Faptul că fiecare dintre aceste trei cuvinte începe, în această ordine, cu literele א (Aleph), מ (Mem) și ת (Tav) subliniază și mai mult deplinătatea și caracterul ordonat al relatării creației. Acest tipar a fost remarcat de comentatorii evrei ca o trăsătură lingvistică interesantă a textului ebraic.

Povestirea creației începe cu cuvintele „la început” și se încheie cu trei cuvinte care Îl reprezintă pe Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, cel dintâi și cel de pe urmă. Puterea creatoare ilustrată în mărturia din Geneza începe și se încheie cu semnătura minunatului lingvist.

Primul aspect al unui lucru, care îl ilustrează pe cel din urmă al aceluiasi lucru, este ceea ce a subliniat profetul Ioan atunci când, scriind ceea ce era atunci, scria totodată și ceea ce avea să fie.

Mesajul final de avertizare al lui Ilie, reprezentat la sfârșitul Vechiului Testament, identifică același principiu profetic, în contextul crizei legii duminicale și al apropierii celor șapte plăgi de pe urmă.

„Regula primei menționări” și tot ceea ce reprezintă ea constituie „cadrul” în care trebuie să fie așezat „adevărul prezent”. Acest cadru este „regula primei menționări”, care este, de asemenea, unul dintre atributele lui Dumnezeu.

În cartea lui Daniel, reprezentând începutul adventismului, și în cartea Apocalipsei, reprezentând sfârșitul adventismului, găsim paralele uimitoare atunci când o privim prin principiul potrivit căruia primul îl ilustrează pe ultimul. Cartea lui Daniel prezintă un atribut al lui Isus atunci când folosește numele Palmoni, însemnând minunatul numărător al tainelor. Daniel Îl introduce, de asemenea, pe Isus ca Mihail, arhanghelul. Ioan este folosit pentru a face același lucru ca Daniel și Îl identifică nu ca stăpânul matematicii sau conducătorul îngerilor, ci ca stăpânul limbajului. Când Îl considerăm pe Isus ca stăpânul alfabetului, ar trebui să luăm în considerare Psalmii 119, cel mai lung capitol din Biblie.

Salmi 119 ni akrostiki ya kialfabeti, ikimaanisha kwamba herufi za kwanza za kila kundi la mistari minane huanza kwa herufi ileile. Katika alfabeti ya Kiebrania kuna herufi ishirini na mbili, kwa hiyo kuna sehemu ishirini na mbili za mistari minane. Kila sehemu huanza kwa herufi ya alfabeti kwa kufuata mpangilio wa alfabeti, na baada ya hapo kila mmoja wa ile mistari minane

iliyowekwa chini ya herufi hiyo huanza kwa herufi hiyo. Kuna mistari minane kwa kila herufi; kwa hiyo, mistari minane zikizidishwa kwa herufi ishirini na mbili za alfabeti ya Kiebrania hutoa mistari mia moja sabini na sita. Zaburi hii inasisitiza utii kwa Mungu ambaye ni Mungu wa utaratibu (hivyo muundo wa akrostiki), wala si wa machafuko.

O altă temă proeminentă în Psalmul 119 este adevărul profund că Cuvântul lui Dumnezeu este pe deplin suficient. De-a lungul Psalmului apar opt termeni diferiți care se referă la Cuvântul lui Dumnezeu: lege, mărturii, precepte, rânduiești, porunci, judecăți, cuvânt și orânduiri. În aproape fiecare verset este menționat Cuvântul lui Dumnezeu. Psalmul 119 afirmă nu numai caracterul Scripturilor, ci afirmă și că Cuvântul lui Dumnezeu reflectă însăși natura lui Dumnezeu. Observați aceste atribute ale lui Dumnezeu prezentate în Psalmul 119:

1. Neprihănire (versetele 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. Credincioșie (versetul 42)
3. Adevărul (versetele 43, 142, 151, 160)
4. Credincioșie (versetul 86)
5. Neschimbarea (versetul 89)
6. Veșnicia (versetele 90, 152)
7. Lumină (versetul 105)
8. Puritate (versetul 140)

Psalmul se deschide cu două fericiți. „Ferice” de cei ale căror căi sunt fără prihană, care trăiesc potrivit Legii lui Dumnezeu, care păzesc mărturiile Lui și Îl caută din toată inima. Acestea sunt învățăturile pentru noi în acest mare Psalm. Cuvântul lui Dumnezeu este de ajuns ca să ne facă înțelepți, să ne deprindă în neprihănire și să ne pregătească pentru orice lucrare bună (2 Timotei 3:15–17).

Desigur, Psalmii 119 face parte dintr-un subiect care este, în mare măsură, nerezolvat în lumea religioasă. El are de-a face cu întrebarea care verset este versetul din mijloc al Bibliei și care capitol este capitolul din mijloc al Bibliei. Dacă cercetați pe internet, veți găsi diferitele argumente, concentrate în jurul întrebării pe care Biblie o folosiți și așa mai departe. Problema fiecărei poziții din această dispută este că definiția mijlocului Bibliei, fie că este vorba despre un verset sau despre un capitol, ar trebui stabilită de Autorul Bibliei, nu de studentul sau criticul uman al Bibliei.

Bibla învață că există un început și un sfârșit pentru toate. Toate își au vremea lor.

De toate este o vreme și timp pentru orice lucru de sub ceruri: vreme de a se naște și vreme de a muri; vreme de a sădi și vreme de a smulge ce s-a sădit. Eclesiastul 3:1, 2.

Il existe un temps pour naître et un temps pour mourir, et pourtant il y a aussi la vie qui se déroule entre le commencement et la fin de notre existence. La naissance est un bref moment dans le temps, tout comme la mort. La vie est l'intervalle du milieu et elle comporte généralement bien davantage d'histoire que le moment où nous naissons et le moment où nous mourons.

Mijlocul, în cadrul „regulii primei menționări”, are în general o mărturie mult mai amplă decât începutul și sfârșitul. A căuta un singur verset sau un singur capitol în Biblie și a-l defini drept mijloc înseamnă a nesocoti dovezile biblice, chiar dacă începutul și sfârșitul sunt în esență puncte în timp; mijlocul este, în general, o perioadă de timp. Desigur, începutul, sfârșitul și mijlocul vor fi în armonie unul cu altul, deși adesea același waymark de la sfârșit este opusul începutului.

Isus l-a identificat pe Ioan Botezătorul ca fiind Ilie, iar amândoi ilustrează aceeași succesiune profetică a evenimentelor; însă Ilie a fost persecutat de o femeie rea (Izabela), care a căutat să-l întemnițeze și să-l omoare pe Ilie, dar nu a reușit niciodată. Ioan, care era un simbol al lui Ilie, a fost urmărit de o femeie rea (Irodiada) pentru a-l întemnița și a-l omorî, și a reușit. Ilie și Ioan sunt simboluri interschimbabile, dar au unele caracteristici profetice care sunt opuse, însă totuși se desfășoară în paralel una cu cealaltă. Ilie nu a murit niciodată; Ioan a murit. Înțelegerea faptului că semnele profetice de hotar care se aliniază între ele sunt adesea opuse le îngăduie celor care doresc să vadă că mijlocul Bibliei este Psalmii 118.

Atunci când folosim principiul regulii primei menționări, așa cum l-am definit, constatăm că începutul mijlocului Bibliei este Psalmul 117, cel mai scurt capitol din Biblie, alcătuit din două versete. El este urmat de capitolul 118, care este mijlocul Bibliei, iar capitolul 118 este urmat de 119, care este cel mai lung capitol din Biblie și sfârșitul mijlocului Bibliei. Minunatul Lingvist marchează începutul prin cel mai scurt capitol, apoi marchează sfârșitul prin cel mai lung capitol. Ele sunt două capitole opuse. Începutul este sămânța, iar sfârșitul este locul în care planta pe deplin matură este dezvoltată, unde toate mărturiile aflate în mijloc sunt legate împreună. Observați Psalmul 117.

Lăudați pe Domnul, toate neamurile; lăudați-L, toate popoarele. Căci mare este bunătatea Lui plină de îndurare față de noi, și adevărul Domnului dăinuiește în veci. Lăudați pe Domnul.
Psalmii 117:1, 2.

Cuvântul pe care îl luăm în considerare, alcătuit din trei litere, este tradus prin „adevăr” în versetul doi și reprezintă începutul mijlocului Bibliei (mijlocul Bibliei fiind Psalmii 117–119). Sfârșitul mijlocului este Psalmul 119. Psalmul 118 este mijlocul mijlocului. Psalmul 118 este așezat între cel mai scurt și cel mai lung capitol din Biblie, iar cel mai scurt, care constituie începutul, expune cuvântul „adevăr”, alcătuit din trei litere care reprezintă cele trei trepte ale Evangheliei veșnice și constituie cadrul de înțelegere a adevărului. Acest cadru fiind principiul care reprezintă caracterul lui Hristos ca Alfa și Omega.

Sfârșitul mijlocului, care este capitolul 119, este un acrostih alfabetic așezat în mijlocul Bibliei, subliniind minunatul lingvist. De patru ori în capitolul 119, același cuvânt este tradus prin „adevăr”.

Și nu lua de tot din gura mea cuvântul adevărului, căci am nădărdit în judecățile Tale.
Versetul 43.

Neprihănirea Ta este o neprihănire veșnică, iar Legea Ta este adevărul. Versetul 142.

Ești aproape, Doamne, și toate poruncile Tale sunt adevăr. Versetul 151.

Cuvântul Tău este adevărat de la început, și fiecare dintre judecățile dreptății Tale dănuiește în veci. Versetul 160.

Adevărul din aceste versete este o regulă a profeției biblice care identifică sfârșitul de la început, iar adevărul din versete este că Alfa și Omega Și-a așezat semnătura asupra mijlocului Bibliei, așa cum a făcut cu începutul și cu sfârșitul. Semnătura Celui dintâi și Celui de pe urmă este „cadrul” pentru prezentarea soliei finale de avertizare a îngerului al treilea. Ultima parte a mijlocului cuprinde patru versete care folosesc cuvântul tradus prin „adevăr”, deși a patra referință este tradusă simplu prin „adevărat”. Ultima dintre acele patru versete identifică faptul că „de la început”, cuvântul este „adevărat”.

La început, în istoria creației din Geneza unu și doi, cuvântul „adevăr”, deși nu este scris în mod direct, este reprezentat în ultimele trei cuvinte ale istoriei creației, căci fiecare cuvânt începe, în ordine, cu literele care alcătuiesc cuvântul „adevăr”. La început era Cuvântul, și prin El au fost create toate lucrurile, iar mărturia creației din Geneza începe cu cuvintele „La început” și se încheie cu trei cuvinte care reprezintă adevărurile asociate cu un atribut al lui Hristos care, în Isaia, este definit ca dovada că El este singurul și unicul Dumnezeu.

В самом средоточии Библии (Псалмы 117–119) глава 117 начинается с указания на истину о том, что начало представляет конец, через употребление слова «истина». Это слово образовано тремя буквами, которые представляют вечное Евангелие и весть трёх ангелов и обозначают завершение повествования о творении. Конец середины Библии представляет алфавит, который произвёл чудесный Лингвист, чтобы утвердить понимание того, что открываемое ныне относительно Его характера находится в согласии с определением слова «откровение», ибо Откровение Иисуса Христа есть весть, предназначенная представить такую сторону характера Христа, которая доньше не была вполне распознана, если вообще была распознана. Это откровение соответствует линиям истории завета, ибо история завета включает свидетельства усилия Бога открыть Самого Себя через имена по мере того, как разворачивалась Его-история.

„Marile principii ale legii, care țin chiar de natura lui Dumnezeu, sunt cuprinse în cuvintele lui Hristos rostite pe munte. Oricine zidește pe ele zidește pe Hristos, Stânca veacurilor. Primind Cuvântul, Îl primim pe Hristos. Și numai aceia care primesc astfel cuvintele Sale zidesc pe El. «Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos.» 1 Corinteni 3:11. «În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.» Faptele Apostolilor 4:12. Hristos, Cuvântul, descoperirea lui Dumnezeu,—manifestarea caracterului Său, a legii Sale, a iubirii Sale, a vieții Sale,—este singura temelie pe care putem zidi un caracter care va dăinui.” Muntele Fericirilor, 148.

Desigur, mai sunt încă multe de spus cu privire la acest adevăr, dar ne vom opri aici.